

ствено то и — смѣя да кажа — материално подкрѣпление, оказано на турци ти въ течението на тия запятнени съ кръвъ седмици (сърбската война тогава вече свирѣщоваше), не бѣше и не можеше да бѣде поправено. Да се отвърнѣтъ повѣ отчасти послѣдствията на това зло е най-ближната отъ длъжностити, които лежѣтъ на наший народъ, заштото, каквито и да са били наши ти намѣрения, това зло е произведено отъ насъ.

А какъ трѣбова въ тоя случай да пристѣпимъ камъ работа та на поправление то? Читателъ тѣ, който е слѣдилъ мои ти мисли до сега може да помисли, че азъ ште отговора на тоя въпросъ съ съвѣтъ да повикаме назадъ флотъ тѣ отъ Бесикский заливъ; нѣ ште кажа отведнажъ — такъвъ не е мой тѣ възгледъ за длъжностъ та или политиката; азъ не би желалъ нито повикване то на флотъ тѣ, нито негово то ослабление, ако ште би съ единъ корабъ, ако ште би съ единъ човѣкъ.

Нии сме получили всяко предосторожение, че положението на християне ти въ Турция е въ висша степенъ критическо. Исходъ тѣ на войната оште лежи на къпонити, които се колебае тѣ отъ день на день. Изминување то на врѣме, а може би и външна помощъ, ште поправе тѣ това неравенство на шансовете, при които храбрата, нѣ неопитна милиция на Сърбия води борбата. Нии сме слушали — и това е твърдѣ вѣроятно — че ако съдбата на войната се обърни противъ турци ти, то послѣдствията ште бѣдѣтъ: ново избухване на фанатизмъ въ разни ти области и цѣлокупно клание. Ето зашто мое то желание е двойко. Първо, азъ желая, штото при енергическо то настроение на английский народъ, негово то правителство ясно да заяви, че флотъ тѣ е проведенъ въ турски ти води само съ човѣколюбиви цѣли. Второ, желая штото флотъ тѣ да се распрѣдѣли по такива мѣста, отъ които би могълъ, въ случай на нужда, скоро и съ успѣхъ да дѣйствува на турска почва, заедно съ други ти държави, да заштита животъ тѣ на невинни ти и за прѣдупрѣждане възобновение то на неотколѣшни ти сѣѣни, които би накарали и самий адъ да се засрами.